

KLAGESAK NR. 5001
XX

Ingress:

Klagesak nr. 5001. Klagenemndas avgjørelse av 30. november 2003.

Saken gjelder utdeling av gratis mat til bussjåfører som stanser ved veigrillen med passasjerer, og som på den måten skaffer kunder til virksomheten. Utdelingen ble ansett som gave eller reklame.

Dissens : 4 – 1 Tilleggsavgiften ble opphevet.

Bransje:

Drift av restauranter og kafeer

Stikkord:

Merverdiavgift på uttak

Utdeling av gratis mat til bussjåfører

merverdiavgiftsloven:

§ 14, § 19, §37, § 55 nr. 2. og 73

JBU

KLAGENEMNDA FOR MERVERDIAVGIFT

Avgjørelse den 30. november 2003 i klagesak nr. 5001 vedrørende XX, org. nr.

Skattedirektoratet har avgitt slik:

innstilling:

Virksomheten ble registrert i avgiftsmanntallet fra 4. termin 1990 for drift av restauranter og kafeer.

Selskapets daglige leder og styreformann er xx XX.

På bakgrunn av bokettersyn gjennomført i perioden august til november 2002 fattet XXfylkesskattekontor den 18. mars 2003 følgende vedtak om økning av avgift med hjemmel i merverdiavgiftsloven § 55 første ledd nr. 2 samt §§ 37 og 73:

Termin	Utgående avg.	Renter	Tilleggsavgift	I prosent
1/2001	6 462	160	969	15
2/2001	7 994	358	1 199	15
3/2001	8 046	558	1 207	15
4/2001	10 428	818	1 564	15
5/2001	8 615	1 032	1 292	15
6/2001	7 017	1 208	1 053	15
1/2002	7 001	1 382	1 050	15
2/2002	7 831	1 578	1 175	15
3/2002	8 806	7 190	1 321	15
Sum:	72 200	14 284	10 830	

Totalt: avgift, renter og tilleggsavgift kr 97 314

Tilleggsavgift er ilagt med 15 % kr 10 830 med hjemmel i merverdiavgiftsloven § 73.

Renter er beregnet frem til 10. april 2003 med hjemmel i merverdiavgiftsloven § 37.

Fylkesskattekontorets vedtak av 18. mars 2003 ble påklaget i brev av 19. mai 2003 fra XX.

Klagefristen er overholdt.

Kopi av fylkesskattekontorets redegjørelse av 27. mai 2003, ble oversendt klager i henhold til merverdiavgiftsloven § 57 jf. forskrift nr. 17 § 13 annet ledd.

Tilsvar er ikke innkommet.

Saken er ikke brakt inn for domstolene.

- ./ **KOPI** av følgende dokumenter er vedlagt innstillingen til nemndsmedlemmene:
1. bokettersynsrapporten , 11. november 2002
 2. Varsel om etterberegning 29. november 2002
 3. Tilsvar til varsel om etterberegning 31. januar 2003
 4. Vedtak, 18. mars 2003
 5. Klage, 19. mai 2003
 6. Redegjørelsen til klagenemnda 27. mai 2003

Klagen gjelder etterberegnet utgående avgift etter merverdiavgiftsloven § 14 jf. § 19 ved utdeling av gratis mat til bussjåfører, som stopper ved kafeteriaen med bussen og passasjerer. Ilagt tilleggsavgift på 15%.

Virksomheten ligger ved "vei" og inneholder kafeteria og gatekjøkken. Det finnes 180 sitteplasser inne og 60 ute. Bussekspressen passerer åtte ganger daglig, fire ganger i hver retning. Om sommeren er antall passeringer det dobbelte.

Videre kjører xxekspressen og en rekke turistbusser forbi om sommeren. XX` virksomhet er bygd opp med tanke på denne trafikken.

Det gjennomførte bokettersynet er begrenset til en kort stikkprøvemessig gjennomgang av regnskapet, samt avstemming av merverdiavgiften for 2. og 3. termin 2002 mot regnskapet. Det ble avdekket at det kun var beregnet merverdiavgift av 35 % av de gratis utdelte måltidenes salgsverdi, og fylkesskattekontoret fattet derfor vedtak om etterberegning av avgift av differensen mellom dette og vanlig utsalgspris, med hjemmel i mval § 14 annet ledd nr. 4. Etter fylkesskattekontorets oppfatning er utdelingen å regne som gave eller utdeling i reklameøyemed.

Verdien av det uttatte er satt til omsetningsverdien, jf. merverdiavgiftsloven §19 og etterberegnet avgift utgjør kr 72 200.

Klager anfører at det ikke foreligger grunnlag for den uttaksberegningen fylkesskattekontoret har gjort.

Det anføres prinsipielt at merverdiavgiftsloven § 14 ikke får anvendelse fordi gratismåltidene verken er representasjon, utdeling i reklameøyemed eller gave.

Klager er avhengig av omsetningen til passasjerene på bussene ellers vil ikke bussene stoppe ved kroen, dette vil føre til en betydelig tapt omsetning. Det anføres at det er praksis i Norge at bussjåfører og reiseledere tilbys gratis måltider og lignende for at de skal stoppe med sine passasjerer. Til klagen (dok. nr. 9) er det vedlagt kopi av anonymiserte prislister fra spisesteder i Norge som dokumentasjon.

Tiltaket med gratismåltidene kan i følge klager ikke klassifiseres som en **representasjonsutgift**. Det hitsettes fra klage (dok. nr. 9):

”Representasjon er definert som utgifter som en bedrift pådrar seg for å

- *få sluttet forretninger*
- *knytte eller bevare forretningsforbindelser*
- *oppretholde en bedrifts alminnelige omdømme eller fremme dens interesser ved å gjøre den alminnelig kjent og fordelaktig bemerket av publikum.*

Disse definisjonene fremkommer i Ot. Prp. nr. . 20 (1973 –74) og Riksskattestyrets rundskriv nr. 498/1. Typiske representasjonsutgifter er bespisning av forretningsforbindelser eller andre tiltak som reiser til sportsarrangement, jakt – og fisketurer med videre, med det formål å selge varer/tjenester til representantens bedrift. Denne saken dreier seg derimot ikke om tiltak rettet mot bussjåførene eller deres arbeidsgivere med det formål å markedsføre bedriften overfor dem. Vederlagsfrie måltid er kun et lokkemiddel for at sjåførene skal avholde lovpålagte hvilepauser eller stoppe ved kafeteriaen for å oppnå omsetning fra busspassasjerene. Det er altså ikke bussjåførene eller deres arbeidsgivere XX har som målsetting å få som kunder gjennom dette virkemiddelet.”

Tiltaket kan heller ikke anses som utdeling i **reklameøyemed**. Det hitsettes fra klagen, (dok.nr. 9):

”Reklame er definert som ”tiltak som går ut på å fremheve bedriften og/eller dens produkter tjenester overfor kjøpermassen for derved å øke omsetningen” jf. Lignings ABC 2002 side 848 punkt nr. 1

Det er verken kafeteriaen eller måltidene som XX har som målsetting å fremheve ved å tilby gratis mat til bussjåførene. Dette er som nevnt kun et lokkemiddel for å selge mat og drikke til busspassasjerene.

Tiltaket faller således heller ikke innunder begrepet reklame.”

Heller ikke **gavealternativet** kommer til anvendelse, fordi klager ikke har gavehensikt.

Det hitsettes fra klagen (dok. nr. 9) :

”Fylkesskattekontoret har påpekt at det i forretningsforhold regelmessig vil være slik at gaver/ utdeling i reklameøyemed har til hensikt å skape gode relasjoner som også giver har nytte av, noe vi er enige i. Dette gjelder typisk for representasjonsutgifter og utdelinger i reklameøyemed. Som nevnt mener vi imidlertid at vederlagsfri mat til bussjåfører ikke faller innunder noen av disse begrepene.

Spørsmålet blir da om et slikt tiltak også kan anses som gave.

Det sentral poenget med en gave er at det foreligger gavehensikt. Fra Hous avtalerett 1980 side 19 hitsettes følgende:

”En gave defineres vanligvis som en disposisjon som gå ut på å sikre gavemottkeren en fordel på giverens bekostning, vanligvis vederlagsfritt, eller mot påtakelig utilstrekkelig vederlag (gavesalg). Vanligvis kreves det også at det finner sted en formuesforskyving fra giveren til mottakeren, og dessuten at det foreligger gavehensikt hos giveren.”

Kravet om gavehensikt fremgår også av juridisk leksikon som gir følgende beskrivelse av begrepet:

”Gave rettshandel som går ut på overdragelse av en formuesrettighet el. frafallelse av et fordringsrett, hvorved giveren gjør seg selv fattigere og mottakeren rikere, når den er avgitt i den hensikt å fremkalle disse virkninger og mottakeren er på det rene med dette.”

Endelig gir Gjems – Onstad følgende definisjon av begrepet gave i Norsk Bedriftsskatterett 5. utgave 2001 på side 222:

”Skjer ytelsen ytelsen i forhold til andre, forutsetter uttak som utgangspunkt at det dreier seg om en ”gaveoverføring” jf. skl 5-2 første punktum. Dette forutsetter at mottakeren ikke betaler fullt vederlag. I tillegg må det kreves en gavehensikt hos yteren.”

Det er altså ikke slik at vederlagsfrie ytelser automatisk blir å som en gave. Det kreves i tillegg en gavehensikt.

En slik gavehensikt foreligger ikke her. Vederlagsfri mat etc. til bussjåfører er som nevnt utelukkende å anse som et lokkemiddel for at bussjåfører skal avholde hvilepauser eller stoppe ved kafeteriaen. Sjåførene må følge lobestemte regler om kjøre – og hviletid, noe som innebærer at en plikter å ha pauser eter en viss kjøretid. Som virkemiddel for at hviletid/pauser tas på XX's område har selskapet sett seg nødt til å tilby måltider til bussjåfører vederlagsfritt. Dersom ikke kafeteriaen hadde en slik ordning, ville sjåførene kjørt til et annet serveringssted med et slikt tilbud. Bussjåfører kommuniserer seg imellom i ulike sammenhenger slik at dersom XX hadde oppkrevet betaling fra dem ville dette fort blitt kjent i bransjen.

Det har med andre ord utviklet seg en praksis/kutyme i Norge på at bussjåfører har ”rett” til et vederlagsfritt måltid på det serveringssted de velger å stoppe. Kafeteriaer etc. som unntaksvis ikke skulle ha en slik ordning vil oppleve at bussjåfører ikke avholdt hviletid/stopper ved et slikt sted. ”

Etter klagers syn må de vederlagsfrie måltidene anses for en **forhåndsavtalt rabatt**, og skal ikke avgiftsberegnes. Det vises til at når gratismåltidene går frem av selskapets prislister, så må utdelingen av måltidene anses som oppfyllelse av en forhåndsavtalt betingelse for å kunne oppnå et avgiftspliktig salg. Det vises i denne sammenheng til brev fra xx av 13. mai 2003 som er vedlagt klagen. Det vises i denne sammenheng til Skattedirektoratets merverdiavgiftshåndbok 1. utgave side 295, hvor det heter:

”Rabatter og prisavslag som gis direkte i forbindelse med salget kommer til fradrag i avgiftsgrunnlaget. iht. Finansdepartementets forskrift av 14. oktober 1969 om innhold av salgsdokumenter (nr 2.) § 7 kommer forhåndsavtale , men betingede rabatter til fradrag i avgiftsgrunnlaget i den utstrekning de er blitt effektive.

Kjøpeutbytte/kunderabatt som innrømmes direkte i forbindelse med salget kommer derfor til fradrag i beregningsgrunnlaget. I de tilfeller hvor et slikt utbytte først blir beregnet og utbetalt til kjøper ved årets slutt kan det også komme til fradrag i beregningsgrunnlaget. Betingelsene for å godta fradrag er at det er gitt bindende tilsagn i salgøyeblikket og at størrelsen på rabatten er gjort kjent. Kjøpeutbytte må fremstå som et prisavslag og ikke som en etterfølgende andel av overskudd.”

Det er i følge klager nettopp en slik forhåndsavtalt rabatt som foreligger i denne sak. Det vises i denne sammenheng til selskapets prislister for bussgrupper 2003, hvor det tilbys at reiseleder og sjåfør er gratis, jf. vedlegg 1. Dette er i følge klager ikke noe selskapet selv har funnet på, men et utslag av den praksis som foreligger i bransjen, det vises til vedlegg til klagen. Det dreier seg ikke om noen vederlagsfri utdeling til gave, men rett og slett oppfyllelsen av en forhåndsavtalt betingelse for å kunne oppnå et avgiftspliktig salg. På samme måte som når en bilforhandler tilbyr kjøperne at han skal få med seg et vederlagsfritt stereoanlegg eller annet ekstrautstyr inkludert i prisen. Det har aldri vært snakk om å uttaksberegne verdien av stereoanlegget eller annet ekstrautstyr i slike situasjoner.

Det hevdes **subsidiært** at maten til bussjåførene inngår i kalkylen for omsetning til busspassasjerene og dermed allerede er avgiftsberegnet. Måltidene kan derfor anses for omsatt som ledd i serveringstjenesten til busspassasjerene og derigjennom er de avgiftsberegnet. Det hitsettes fra klagen (dok. nr. 9):

”Subsidiært skal vi anføre at det ikke ytes vederlagsfri mat til bussjåfører men at denne kostnaden inngår i kalkyler/prislister til grupper med passasjerer. Det er følgelig beregnet utgående avgift av de vederlagsfrie måltidene gjennom omsetningen til passasjerene.

Vedlagt (klagen) følger prislister fra XX for bussgrupper som hvert år sendes ut til ca 350 busselskap og turoperatører. Det er oppgitt priser på hovedretter med dessert og kaffe samt småretter til bussgrupper. Det fremgår klar av prislister at sjåfør og reiseleder har rett til gratis mat. Dette er altså et bindende tilbud til bussjåfører om at dersom de stopper ved kafeteriaen vil de bli servert et måltid vederlagsfritt.

I Finansdepartementets brev av 30.04.98 vedr. spørsmål om utlån av erstatningsbiler forutsetter departement at vederlagsfrie utlån ikke skal uttaksberegnes dersom en slik ytelse kan anses for å være avtalt med bilkjøper eller verkstedskunde. Også Stavanger byrett forutsetter i dom av 25.04.2001 at det ikke skal beregnes uttaksmerverdiavgift av utlånte bilder til verkstedskunder dersom betaling for erstatningsbilen kan sies å være inkludert i vederlaget for verkstedsytelsen.

Etter dette mener vi altså at kostnader til måltid til bussjåfører må kunne sies å være inkludert i prisen på mat til grupper med busspassasjerer. Måltidene kan derfor anses som omsatt som ledd i serveringstjenestene til busspassasjerene og derigjennom avgiftsberegnet.

XX har riktignok beregnet ”uttaksmerverdiavgift” av et grunnlag på 35% av omsetningsverdien på maten til sjåførene. Dette har sin bakgrunn i at daglig leder i selskapet tidligere eide og drev et hotell i XXkommune. I denne virksomheten ble det

beregnet utgående merverdiavgift av en del av vederlaget fra hotellgjester. Denne praksisen har han videreført i kafeteriaen uten noen grundig vurdering av om dette er korrekt. Satsen på 35% er fastsatt på bakgrunn av satser i Statlig regulativ og tariff i Hotell og restaurantforbundet Klagenemnda kan ikke vektlegge denne praksisen ved virksomheten ved vurdering av anførselen men må ta stilling til spørsmålet på grunnlag av sakens realiteter.”

Atter subsidiært anføres at alminnelig omsetningsverdi er lavere enn det som fremgår av prislister fylkesskattekontoret har lagt til grunn. Dette begrunnes med at dersom busselskapene passasjerer tenkes sammenslått til en gruppe, ville man måtte innrømme en betydelig storkunderabatt. Det anslås at en slik rabatt ville bli på minst 25%.

Det hitsettes fra klagen (dok. nr. 9):

”Atter subsidiært skal vi anføre at uttaksmerverdiavgift skal beregnes til ”alminnelig omsetningsverdi”. I Refslands femte kommentarutgave s 558 sies det at dette begrepet kan defineres som følger:

”Det vederlag uten tillegg for avgift som den, som skal betale avgift, ville ha oppnådd ved salg – eller måtte ha betalt ved kjøp – på etter forholdene vanlig måte av tilsvarende mengde varer eller tjenester”.

Omsetningen til busspassasjerene er ene og alene foranlediget av at bussjåfører velger å stoppe ved kafeteriaen. Spørsmålet om ”alminnelig omsetningsverdi” må da kunne vurderes opp mot størrelsen på omsetningen til busselskapets passasjerer.

Som det fremgår av vedlagte dokumentasjon fra andre bevertningssteder er det vanlig praksis at bussjåfører ikke betaler noe for mat dersom de stopper ved bevertningsstedet med grupper med busspassasjerer. Dette bør hensyntas ved vurderingen. XX har naturlig nok ingen omsetning til enkeltpersoner eller selskap i omfang som ligger i nærheten har størrelsen på omsetningen til busselskapets passasjerer. Det er imidlertid på det rene at en tenkt omsetning i en slik størrelsesorden ville gitt en ikke uvesentlig storforbrukerrabatt. XX antar på bakgrunn av selskapets avanse at det i en slik situasjon ville vært mulig å fremforhandle en rabatt på minst 25%.”

Endelig anfører klager at det ikke er grunnlag for å ilegge **tilleggsavgift**. Dette begrunnes med at klager hadde gode grunner for å praktisere utdeling av gratismåltider som det ble gjort, og at det tross alt ble beregnet avgift av 35 % av omsetningsverdien.

Fylkesskattekontoret bemerker at spørsmålet i saken er om det skal beregnes avgift som ved uttak etter merverdiavgiftsloven § 14 annet ledd nr. 4.

Etter fylkesskattekontorets syn kan ikke bestemmelsens alternativ ”gave” tolkes slik at gaver kun har til motiv å berike mottaker uten å få noe igjen. Tvert i mot vil det regelmessig være slik i forretningsforhold at gaver/utdeling i reklameøyemed nettopp har til hensikt å skape gode relasjoner, som også giver har nytte av.

Fylkesskattekontoret er videre ikke enig i at klager ikke har til hensikt å fremheve selskapet eller maten, og at gratis måltidene derfor ikke kan anses som utdeling i reklameøyemed. Selskapet sier selv at grunnen til at man har denne praksis med utdeling av gratismåltider er at man ønsker å trekke til seg flere kunder. Hvorvidt ”reklamen” da retter seg mot kundene direkte eller mot den som bringer kundene til utsalgsstedet kan ikke ha betydning. Bestemmelsen stiller ikke opp noe vilkår om at målgruppen for reklamen skal være direkte den samme som kundene man ønsker å nå.

Heller ikke anførselen om at måltidet er en forhåndsavtalt rabatt kan fylkesskattekontoret si seg enig i. Det fremgår av forskrift nr. 2 § 7 at rabatter som er forhåndsavtalt, men betinget, kommer til fradrag i avgiftsgrunnlaget i den utstrekning de blir effektive. En avgiftsmessig korreksjon kan i følge praksis bare skje dersom rabatten ytes ved at et beløp utbetales fra selger til kjøper som en korreksjon av tidligere betalt vederlag for en vare eller en tjeneste. Det vises i denne sammenheng til klagesakene 4110 og 4577. Klagers utdeling av gratis mat til bussjåfører har ikke en fast verdi, avhengig av omsetningens størrelse. Sjåføren vil få sitt gratismåltid uavhengig av hva busspassasjerene kjøper av serveringstjenester. Det foreligger dermed ikke tilstrekkelig tilknytning mellom gratismåltidene og den avgiftspliktige omsetningen. Heller ikke kravet om at det bare er eget kjøp som kan danne grunnlaget for rabatt er oppfylt i denne saken.

Til klagers subsidiære anførsel om at maten til sjåførene inngår i kalkylen for omsetning til busspassasjerene, og dermed allerede er avgiftsberegnet, anfører fylkesskattekontoret at dette ikke er dokumentert. Det vises til at normalt vil ethvert måltid være priset særskilt, og at hvis klager ønsker et annet faktum lagt til grunn, så må dette dokumenteres.

Atter subsidiært anføres det fra klagers side at det må legges til grunn en omsetningsverdi som er 25% lavere enn de priser som fremgår av virksomhetens prislister. Dette fordi busspassasjerene er en så stor gruppe at busselskapene ville ha oppnådd en slik rabatt hvis de hadde ønsket det. Fylkesskattekontoret viser i denne sammenheng til at det reelle faktum legges til grunn ved avgiftsbehandlingen, ikke tenkte situasjoner som kunne oppstått under andre forutsetninger.

Skattedirektoratet skal bemerke at vilkår for skjønnsadgang etter merverdiavgiftsloven § 55 nr. 2 er at omsetningsoppgave finnes å være uriktig eller ufullstendig eller bygge på et regnskap som finnes ikke å være ført i samsvar med gjeldende regnskapslovgivning.

Etter merverdiavgiftsloven § 14 første ledd skal det betales avgift når en registrert næringsdrivende tar vare eller tjeneste ut av virksomheten til bruk privat eller til andre formål som faller utenfor loven. Det er en forutsetning for slik uttaksberegning at retten til fradrag for inngående avgift ved anskaffelsen av varene og tjenestene ikke tidligere er blitt avskåret etter bestemmelsene i merverdiavgiftsloven § 22 tredje ledd.

Etter bestemmelsene i annet ledd nr. 3 og 4 skal det svares avgift som ved uttak når varer og tjenester fra virksomheten brukes til gave, representasjon og til utdeling i reklameøyemed. Videre følger det av merverdiavgiftsloven § 19 at avgiftsgrunnlaget skal settes til alminnelig omsetningsverdi.

Fylkesskattekontoret har i vedtaket lagt avgjørende vekt på at utdelingen av mat til bussjåfører, er å regne som gave eller reklame jf. merverdiavgiftsloven § 14 annet ledd nr. 4. Klager på sin side har imøtegått fylkesskattekontorets hjemmelsbruk ved å gå igjennom paragrafen punkt for punkt med det for øyet å godtgjøre at det i foreliggende tilfelle ikke foreligger grunnlag for beregning av utgående merverdiavgift etter den anvendte bestemmelsen.

Etter Skattedirektoratets oppfatning er det utdelte måltid å betegne som gave/reklame. Måltidets funksjon er å skaffe kunder til virksomheten, og dermed øke omsetningen, og inntjeningen. Hvorvidt reklamen retter seg mot kundene direkte eller mot den som bringer kundene kan etter Skattedirektoratets syn ikke være av betydning. Det stilles ikke opp noen vilkår om at målgruppen for reklamen skal være direkte den samme som kundene man ønsker å nå. Vedrørende gave tolkes ikke bestemmelsen slik at det er noe krav om at giver kun har til motiv å berike mottaker uten å få noe igjen. Det vil, som også fylkesskattekontoret påpeker, regelmessig være slik i forretningsforhold at utdeling som gave/reklame har til hensikt å skape gode relasjoner, som også giver har nytte av.

Klagers anførsel om at måltidet må være å regnes som en forhåndsavtalt rabatt kan etter Skattedirektoratets syn ikke føre frem. Det vises i denne forbindelse til forskrift nr. 2 § 7 hvor det går frem at rabatter, som er forhåndsavtalt, men betinget, kommer til fradrag i avgiftsgrunnlaget i den utstrekning de blir effektive. I følge praksis kan en avgiftsmessig korleksjon som følge av rabatt bare skje dersom rabatten ytes ved at et beløp utbetales fra selger til kjøper som en korleksjon av tidligere betalt vederlag for en vare eller en tjeneste.

Klager anfører videre at maten til sjåførene inngår i kalkylen for omsetningen til busspassasjerene, og at måltidet derfor allerede er avgiftsberegnet. Skattedirektoratet antar det normale er at hvert enkelt måltid prises separat, og i denne saken er det heller ikke lagt frem noen dokumentasjon på at noe annet skulle være tilfellet.

Til anførselen om at ved fastsettelse av beregningsgrunnlaget bår det gis 25% ”storkunderabatt”, vil Skattedirektoratet bemerke at klager ikke har dokumentert at ved en viss omsetning ytes rabatt i denne størrelsesorden. Skattedirektoratet viser for øvrig til fylkesskattekontorets syn om at det er de reelle forhold som må legges til grunn.

Skattedirektoratet kommer etter dette til at det skjønn som er gjennomført av fylkesskattekontoret er rimelig og forsvarlig.

Tilleggsavgift

Klager anfører at det under ingen omstendighet kan være riktig å ilegge tilleggsavgift på bakgrunn av det som er anført ovenfor om årsaken til at det gis vederlagsfrie måltider til bussjåfører, og det forhold at det tross alt er beregnet merverdiavgift av et grunnlag på 35% av omsetningsverdien.

Etter fylkesskattekontorets oppfatning er det at klager har forsøkt å beregne uttak hensyntatt ved at tilleggsavgiften er satt til 15%.

Skattedirektoratet skal bemerke at den ilagte tilleggsavgift på 15% er innenfor de retningslinjer som er gitt for ileggelse av tilleggsavgift i tilfeller med manglende beregning av utgående avgift.

Skattedirektoratet tilrår etter dette følgende

vedtak:

Det påklagede vedtak stadfestes.

Klagenemndas avgjørelse:

Klagenemndas leder Dons Heinfjell, har votert slik:

”Under noe tvil er jeg enig i etterberegningen idet jeg anser gratismåltidene som gave. Jeg legger til grunn klagers anførsel om at gratismåltider til sjåfører har vært utbredt i bransjen. Videre legger jeg til grunn at mange ikke avgiftsberegner dette særskilt idet de som klager har hatt den oppfatning at verdien inngår i

avgiftsberegningen ved salg til busspassasjerer. På denne bakgrunn voterer jeg for at den ilagte tilleggsavgift oppheves."

Klagenemndas medlem Andersen har sagt seg enig i Dons Heinfjells votum.

Klagenemndas medlem Omdal, har votert slik:

*"Jeg er enig med klagers subsidiære anførsler. Subsidiært skal vi anføre at det ikke ytes vederlagsfri mat til bussjåfører, men at denne kostnad inngår i kalkyler/prislister til grupper med passasjerer.
Klager gis medhold"*

Klagenemndas medlem Langballe, har votert slik:

*"Enig under tvil.
Tilleggsavgift, uenig kfr. min tvil om hele saken."*

Klagenemndas medlem Nordkvist har sagt seg enig i Skattedirektoratets innstilling.

I samsvar med flertallets votering ble det fattet slikt

vedtak:

Tilleggsavgiften oppheves, for øvrig stadfestes fylkesskattekontorets etterberegning.

underdirektør

Rett kopi: